

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Haustrup Clemmensen* til forsvarsministeren:

„Agter ministeren at fratage forsvarets funktionærorganisationer den hidtidige forhandlingsret med henblik på overdragelse til Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark?“

Haustrup Clemmensen: I ca. 30 år har Centralforeningen for Hærens civile Funktionærer og den tilsvarende organisation for søværnet haft forhandlingsret over for ministeriet, og flyvevåbnets tilsvarende forening har for dette våbens vedkommende siden dets oprettelse haft samme forhandlingsret. Årene igennem har HK imidlertid søgt at fratage disse upolitiske funktionærforeninger deres forhandlingsret, og midlerne har ikke altid været sarte; det har oprigtig talt knebet en del med korrekte oplysninger. Lad mig fra de sidste år blot minde om, at HK i juni 1960 udsendte meddelelse til samtlige forsvarets materiefunktionærer om, at HK havde indledt forhandlinger med ministeriet om en overenskomst, hvilken oplysning benyttedes som argument for, at man nu burde indmelde sig i HK. På et spørgsmål fra min partifælle det ærede medlem hr. Ninn-Hansen måtte den daværende finansminister den 19. oktober 1960 i tinget fremsætte oplysninger, hvoraf det fremgik, at HKs oplysninger simpelt hen ikke var rigtige.

Selv om HK altså dengang ikke fik forhandlingsret, afholdt man sig dog ikke fra i maj 1961 på ny at tilskrive samtlige disse funktionærer og bl. a. henvise til, at HK har forhandlingsret over for finansministeriet i kraft af sine overenskomster med staten. Man glemte blot at tilføje den dog ikke uvæsentlige kendsgerning, at HK slet ikke har en sådan forhandlingsret for de funktionærer, man netop henvendte sig til.

For 14 måneder siden rejste de forhandlingsberettigede funktionærorganisationer ønske om forhandling vedrørende oprettelse af en overenskomst, men trods en række henvendelser fra disse foreninger blev sagen ustandselig trukket i langdrag, åbenbart

fordi HK på ny havde krævet at få forhandlingsretten overdraget.

Jeg går for det første ud fra, at den højtærede minister er enig med mig i, at det er uheldigt, at forhandlingsberettigede organisationer i over 14 måneder må vente på svar på en sådan anmodning, men det er ikke det eneste uheldige i denne sag. Efter at den havde hvilet i de første 6 måneder, besluttede ministeriet sig i april 1962 til at bede organisationerne om inden den 1. maj at indsende medlemstallene pr. 1. april. Forsvarets egne organisationer indsendte til den aftalte tid disse oplysninger, hvoraf det fremgik, at man havde organiseret 67 pct. af de pågældende funktionærer. Man skulle derefter tro, at ministeriet nu med 7 måneders forsinkelse kunne indlede de ønskede forhandlinger, men dette blev ikke tilfældet. Efter yderligere 3 måneders forløb havde ministeren stadig ikke besluttet sig, åbenbart fordi HK trods aftalen endnu ikke havde opgivet sine tal. Men efter endnu 1 måneds forløb var HKs tal endelig opgivet, og det viste sig, at også de hævdede at have organiseret over halvdelen af personellet. Selvfølgelig kan det ikke udelukkes, at der kan være visse dobbeltmedlemmer, men det er i hvert fald uheldigt, at der har indsneget sig de fejl i HKs medlemsopgivelser, at de var for store, idet ministeriet i så og så mange på tro og love afgivne erklæringer fra personellet i flyvevåbnet fik dokumentation for, at de ikke havde stået som medlem i HK, hvilket viste, at tallene simpelt hen ikke kunne være rigtige.

Derfor må det være naturligt at spørge den højtærede minister, om man ikke netop på denne baggrund finder, at tiden nu er inde til at give svar på den stillede anmodning og erkende, at de nuværende organisationer stadig bør bevare deres forhandlingsret.

Formanden: Den højtærede justitsminister har ordet for på den højtærede forsvarsministers vegne at besvare det stillede spørgsmål.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Ved årsskiftet 1961-62 modtog forsvarsministeriet gennem finansministeriet forslag om oprettelse af overenskomst for forsvarets